

гърдитѣ на смѣлия капитанѣ Балдуинѣ Дорманѣ. Въ тоя мигъ той рѣши да задържи Ервина и да го направи такъвъ смѣлъ и силенъ, какъвто бѣше неговия баща. При тази мисль добриятъ капитанъ се усмихна и кимна удобрително съ глава. Неговиятъ планъ му се хареса. —

И когато, късно прѣзъ нощъта, морскитѣ вълни приспиваха съ пѣсенъта си Ервина, капитанътъ още работѣше въ своята каюта, позапираше, усмихваше се въ себе си и започваше пакъ усърдно. А стариятъ кормчия поназърна крадишкомъ прѣзъ прозореца и си каза:

— Ехъ, уменъ човѣкъ е моятъ капитанъ, уменъ и добъръ. Никой не го познава тъй добръ, както азъ, който плувамъ съ него ето вече два-йсетъ години! . . .

Писмената работа на Ервина вървѣше успѣшно. Днитѣ минаваха незабѣлѣзано. Пжтуването бѣ необикновено хубаво, леко и приятно, а стариятъ Ларзенъ често поглеждаше веселото и бодро момче, па си мислѣше:

— Ехъ, тоя Ервинъ внесе сума радости въ кораба! И той имаше право, защото очитѣ на момчето наистина бѣха като слънце. Бѣше истинска радостъ да го гледашъ тъй надъ своята работа. Капитанътъ сжщо тъй го гледаше мълчаливо, той не обичаше да хвали хората си: — Всѣки е длъженъ да работи, думаше той. И тоя день той мина край него, хвърли погледъ крадишкомъ и се обърна къмъ едного отъ пжтниците:

— За два дена, вѣрвамъ, да стигнемъ въ Пернамбуко. Врѣмето е тихо и пжтя ни върви леко.

Съ десетки ржцѣ се протѣгнаха къмъ него; зеръ всѣки, който пжтува дълго, жѣдува да си от-